

претензії може бути продовжено до шести місяців з урахуванням чинних правил врегулювання претензій такими перевізниками [2].

Отже, вище зазначені строки пред'явлення претензії є більшими ніж ті, що визначені в ГПКУ. Це можна пояснити, наприклад, тим, що авіаційні перевезення є масштабними і відбуваються не тільки на території нашої країни, а й по всьому світу, а тому для врегулювання конфлікту сторонам потрібно значно більше часу.

Підсумовуючи вище викладене, можна сказати, що процедура досудового врегулювання спорів дозволяє розв'язати конфлікти не доводячи їх до стадії судового розгляду, тим самим зменшуючи витрати обох сторін та знявши значне навантаження з судів, що підтверджує в черговий раз ефективність даної процедури.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991 р. № 1798-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – С. 56.

2. Про затвердження Правил повітряних перевезень вантажів: Наказ Державної служби України з нагляду за забезпеченням безпеки авіації від 14.03.2006 р. № 186 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0705-06>

3. Про затвердження Правил повітряних перевезень пасажирів і багажу: Наказ Міністерства Інфраструктури України від 30.11.2012 р. № 735 – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z2219-12>

4. Рішення Конституційного суду України від 09.07.2002 р. № 15-рп/2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>

УДК 339.9.012.24:338.432:338.436(477)(043.2)

Миронюк Р. В., д.ю.н., професор,
Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна

Новгородська І. М., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АГРАРНОГО СЕКТОРА В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ УКРАЇНИ

Зовнішньоекономічна діяльність господарюючих суб'єктів України набуває особливого значення у сучасних умовах. Розвиток зовнішньоекономічної діяльності в аграрному секторі є важливою умовою економічного зростання будь-якої країни. Ефективна зовнішньоекономічна діяльність аграрного сектора сприятиме раціональному

використанню природно-сировинних ресурсів, підвищенню технічного рівня виробництва і тим самим збільшенню обсягів виробництва конкурентоспроможної продукції галузі та розширення зовнішніх ринків країни.

Дослідження проблем розвитку зовнішньоекономічної діяльності вітчизняних аграрних підприємств знайшли відображення в наукових працях вчених-економістів: А. Альохіна, В. Авер'янова, В. Будкіна, І. Бураковського, В. Галушки, В. Губенка, А. Кандиби, І. Лукінова, Ю. Макогона, В. Новицького, О. Онищенка, Б. Пасхавера, А. Румянцева, Ю. Скирка, О. Шубравської, О. Яковлева та інших. Однак, зазначені автори приділяли особливу увагу дослідженню проблем розвитку експорту сільськогосподарської продукції в умовах СОТ. Проте, залишається недостатньо вивченим питання розвитку зовнішньоекономічної діяльності аграрного сектора в умовах інтеграції України до Європейського Співтовариства.

Аграрний сектор переважає в економіці більшості країн земної кулі. Від його розвитку залежить нормальне функціонування всього господарства країни і добробут людей.

Важливим напрямом розвитку аграрного сектора і невід'ємною складовою аграрного ринку є забезпечення ефективної зовнішньоекономічної діяльності, яка, в свою чергу, відіграє важливу роль у розвитку економіки будь-якої країни та України, зокрема. Ефективна зовнішньоекономічна діяльність сприятиме відтворенню експортного потенціалу країни, підвищенню конкурентоспроможності сільськогосподарської продукції на світових ринках, формування раціональної структури експорту й імпорту, залученню іноземних інвестицій на взаємовигідних умовах, забезпечення економічної безпеки України.

Згідно Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність», зовнішньоекономічна діяльність – це діяльність суб'єктів господарської діяльності України та іноземних суб'єктів господарської діяльності, побудована на взаємовідносинах між ними, що має місце як на території України, так і за її межами [4].

Проведення зовнішньоекономічної діяльності аграрним підприємством вимагає особливої уваги до якості виробленої сільськогосподарської продукції та ефективності її виробництва. Показники зарубіжної продукції є більш привабливими для споживача за економічними та нематеріальними ознаками, що забезпечується сукупністю їх конкурентних переваг. До таких переваг можна віднести ціну продукції, її якість, відомість, надійність підприємства тощо [1].

Зростаючий інтерес до якості, викликаний посиленням конкурентної боротьби на світовому ринку, ставить цілком конкретне завдання перед виробником продукції. Покращити якість – отже покращити конкурентоспроможність своєї продукції, як на внутрішньому, так і на

зовнішньому ринку. Із новим підходом до якості продукції зростає роль стандартизації, у розвитку якої значну роль грає держава. Питання стандартизації розглядаються у якості базової основи, без якої неможливо підвищення якості продукції у масштабах всієї держави в цілому [2].

Реформи в аграрному секторі просуваються повільно і неефективно, що, в свою чергу, впливає на неспроможність уряду виробити і втілити дієву стратегію реформ, спрямовану на забезпечення тривалої ефективності галузі та підвищення її конкурентоздатності на зовнішніх ринках. Разом з тим, на сучасному етапі зовнішньоекономічна діяльність українських аграрних підприємств потребує вдосконалення. Цьому, насамперед, повинна сприяти виважена державна політика у зовнішньоекономічній сфері. Тому, український уряд сьогодні повинен розробити таку державну політику розвитку АПК, такі економіко-правові, фінансові, адміністративні заходи, які реально забезпечили б ефективні структурні перетворення агропромислового виробництва з урахуванням як національних, так і міжнародних аспектів.

Стабілізація виробничо-фінансового стану агропромислового комплексу України на ринках країн Європейського співтовариства безпосередньо залежить від швидкості й спрямованості структурної перебудови експортно-імпортного потенціалу вітчизняних підприємств з стратегічною визначеністю на вивезення конкурентоздатної продукції на ці ринки [3].

Здійснення зовнішньоекономічної діяльності потребує дотримання, насамперед, національних інтересів. Домогтися широкого застосування протекціоністських заходів щодо імпорту товарів і обмеження конкуренції з боку зарубіжних фірм та інших партнерів на внутрішньому ринку можна лише за умови становлення власного виробництва та відповідного регулювання зовнішньоекономічної діяльності [5].

Від успіху зовнішньоекономічної діяльності України залежить її подальший економічний і соціальний розвиток як підсистеми світової економіки. Очевидно, що успішний розвиток зовнішньоекономічної діяльності аграрних підприємств, а з ним і здійснення ефективної інтеграції країни у Європейське співтовариство, залежить від вирішення багатьох проблем таких як: є низька конкурентоздатність їхньої продукції на зовнішньому ринку, захисту внутрішнього ринку від недобросовісної конкуренції, проблема регулювання структури експорту-імпорту аграрної продукції тощо.

Отже, у процесі дослідження встановлено, що для того, щоб зовнішньоекономічна діяльність України піднялась до рівня розвинених держав, їй потрібно докласти чимало зусиль за такими основними напрямками, як: гармонізація вітчизняних стандартів на сільськогосподарську продукцію згідно стандартів ЄС, формування ефективного механізму державного регулювання зовнішньоекономічної

діяльності у агропромисловому комплексі, гнучка державна підтримка реалізації інвестиційних проектів та стимулювання розвитку експортного потенціалу тощо. Тільки тоді Україна зможе зайняти конкурентоспроможне місце на світовому ринку аграрної продукції та міцно закріпити свої позиції.

Література

1. Губенко В. І. До питання ефективності деяких напрямів зовнішньоекономічної діяльності підприємств АПК / В. І. Губенко // Вісник Білоцерків. держ. аграр. ун-ту: зб.наук.праць. – Вип. 3, ч. 2. – Біла Церква, 2010. – С. 130–134.
2. Вівчар О. І. Основні аспекти підвищення ефективності зовнішньоекономічної діяльності підприємств / О. І. Вівчар // Галицький економічний вісник. – 2015. – № 2 – С. 24–30.
3. Єрємін Є. Зовнішньоекономічна діяльність України в умовах європейської інтеграції / Є. Єрємін // Вісник податкової служби. – 2014. – № 23. – С. 40–42.
4. Про зовнішньоекономічну діяльність: Закон України // Збір. норм. мат. з пит. рег. зов.-ек. діял. України, ч. І. – К.: Мінзовекономзв'язки, 1997. – 152 с.
5. Іщенко О. І. Вдосконалення регіонального розвитку агропромислового виробництва / О. І. Іщенко. – К.: Нора-прінт, 2015. – 252 с.

УДК 347.7

Настюк А. А., к.ю.н.,

Академія праці, соціальних відносин і туризму, м. Київ, Україна

ЗАХИСТ ПРАВ ТА ТОРГІВЕЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ РУСЬКИХ КУПЦІВ В КИЇВСЬКІЙ РУСІ ЗГІДНО ДОГОВОРУ 907 РОКУ

На сьогодні однією з найголовніших проблем для України є захист прав громадян України як в межах держави так і поза її кордонами. Українці ще з давніх-давен активно займалися торгівельною справою і приділяли велику увагу захисту прав та інтересів своїх купців, які перебували за межами кордону.

Торгівельні взаємовідносини Київської Русі найкраще розкриті в русько-візантійських нормативно-правових документах, а саме в договорах Київської Русі та Візантійської імперії.

Ми в своїх дослідженнях торкнемось саме питання договору 907 року. В ньому прослідковується тенденція зовнішньої політики Київської Русі та причини налагодження дипломатичних стосунків з Візантійською імперією.

Згідно договору 907 року руські купці отримали цілий ряд безпрецедентних торгівельних прав, які вони могли реалізувати у